

По-голѣмата частъ отъ спороветѣ между отдѣлнитѣ лица се разрешава отъ управителитѣ и другитѣ чиновници, които покрай другото, изпълняватъ и сѣдийска длѣжностъ. Тѣ сѣдятъ повече по установенитѣ обичаи, а не по писменни закони. Само за търговскитѣ дѣла има особни сѣдилища. Доскоро наказанията сѣ били много жестоки — на крадцитѣ отрѣзвали рѣцетѣ. Едва напоследѣкъ това страшно наказание е премахнато, но на много мѣста пакъ прибѣгватъ къмъ него. Длѣжницитѣ обикновено вързватъ съ верига за тия, на които иматъ да даватъ, и стоятъ така въ „пленъ“, докато изработятъ или върнатъ длѣжимото. Абисинцитѣ обичатъ много да се сѣдятъ и презъ време на сѣденето крещатъ високо и разпалено. Ето какъ единъ англичанинъ описва едно дѣло, на което присѣтствувалъ тая година: Съвсемъ случайно чухъ пронизителенъ викъ. Приблжихъ къмъ мѣстото, отгдето идваше шумътъ, и видѣхъ единъ абисинецъ да стои предъ постовия стражаръ и да вика съ всичка сила: „Дано Богъ ти отвори очитѣ, господине, и да ти помогне да видишъ правото въ моя случай“. Всички, които се шураха безъ работа по улицата, веднага се насѣбраха. Двата тѣжители застанаха предъ полицаия и съ всичка сила ревѣха, движейки рѣце ожесточено. „Азъ се кѣдна въ живота на императора, че тоя мжжъ ме ограби. Той ми взе двата талера (пари) и не иска да ми ги върне. Изречй присѣдата си съ чиста съвѣстъ, господине! Полицаятъ разпита другия и каза: крадецътъ да се върже за тѣжителя. Донесоха веднага вериги. Една халка сложиха на обвиняемия, а друга на тѣжителя и така ще останатъ докато обвиняемиятъ не върне паритѣ.

Съобщения. Тѣ сѣ много ограничени. Абисиния нѣма нито едно шосе. Едва сега италиянцитѣ правятъ шосета за нуждитѣ на своята войска къмъ вътрешността на страната. Най-главното съобщително сръдство е ж. п. линия Адисъ-Абеба — Джибути (на Червено море). Тя